

endnu ikke havde taget stilling til, hvordan man ville stemme til det her lovforslag.

Kunne hr. Villy Søvnald blive lidt mere præcis med hensyn til, hvad det er for nogle konkrete punkter, der vil være udslagsgivende for SF's stillingtagen, eller er det bare sådan et udtryk for, at man alligevel holder det lidt hen i et stykke tid?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Først til fru Charlotte Dyremose: Vi anerkender, at det er fint for dem, der kan benytte sig af det. Jeg tror også, det fremgik af min ordførertale, at det er fint. Vi formoder ikke, det bliver så mange. Det kan jeg se, det formoder regeringen heller ikke. Det er vel derfor, man i hovedparten af rubrikkerne i tabellen på side 6 krydser af, at det ingen konsekvenser har. Det er vel, fordi regeringen også anerkender, at det her ikke er et voldsomt betydningsfuldt forslag, men det har selvfølgelig betydning for den offentlige debat, og det skal man heller aldrig underkende, synes jeg.

Til fru Eva Kjer Hansen, der spørger, hvad der vil være udslagsgivende for vores endelige afstemning: Det vil være svaret på de spørgsmål, vi stiller, og jeg antydede, at vi vil være optaget af, at vi ikke får en øget ghettoisering af daginstitutioner. Altså vi er optaget af, at børnene bevæger sig samlet ud fra et demokratisk ideal i vores samfund, og at vi ikke får dem skilt ad. Vi er optaget af de svage børn, vi er optaget af de spørgsmål, jeg nævnte undervejs.

Jeg savnede så fra begge ordførere en bekræftelse af, at når vi genfremsætter vores forslag om en pasningsgaranti, så stemmer Det Konservative Folkeparti for. Det forstod jeg på fru Charlotte Dyremose, og så må De Konservative også kunne formå Venstre til at stemme for; noget må De Konservative da vel også få ud af det her regeringsamarbejde.

Formanden:

Hr. Kim Sejr som ordfører.

Kim Sejr (RV):

Lovforslaget er vel tænkt som en hjælp til, at forældre bedre kan få deres arbejdsliv og familieliv til at hænge sammen. Personlig tror jeg måske, det er lidt overvurderet med forældrenes lyst til at skulle være – hvad skal man sige – sådan en slags børnepasningsshoppere, og jeg tror, som andre talere har været inde på, at den langt stør-

ste frihed, man kunne give forældre, var, at de kunne være sikre på at få deres børn passet, når de var i en kommune eller skulle flytte til en kommune. Det ville være reel frihed.

Jeg tror også, at de fleste vil være enige med mig i, at det først og fremmest er børnene, vi skal tænke på, og egentlig ikke forældrene. For nogle forældre ville det kunne være en fordel, men vi skal jo også tænke på børnene, og derfor gør nogle af de indvendinger, man kunne have, indtryk på mig. Børn burde jo egentlig gå i daginstitution i deres nærmiljø, så de kunne blive knyttet til deres lokalområde og få deres kammerater dér. Det er jo legekammerater, som de senere vil følge i skolen, og det er klart, at der kan man risikere, at ved at skulle transportere barnet til en anden kommune vil barnet ikke få den tilknytning. Det er så nævnt, at forældrene kan få et job, der ligger langt væk, og så måske kan have deres barn i en børnehave der, men så er det klart, at man vil komme ud for den situation, hvor barnet vil blive anbragt langt væk fra nærmiljøet.

Det kan man alt sammen kalde føleri, og det er det måske også, men det er vel også meget relevant, når det har med børn at gøre.

Så har jeg lagt mærke til Børne- og Kulturchefforeningen i høringsvarene, og jeg synes, de har en pointe omkring integrationsområdet, nemlig at med en mulighed for økonomisk tilskud til sådan en privat pasningsordning kunne man jo risikere en slags ghettoisering, og det skal vi i hvert fald være meget opmærksomme på.

Jeg vil så medgive, at hvis familier bor tæt på en kommunegrænse, og nærmeste institution rent faktisk ligger i nabokommunen, ville det jo være fornuft efter min mening, at man havde mulighed for at kunne sende sine børn til den institution. Der synes jeg, at fornuften skal have lov at råde.

Kl. 15.40

Line Barfod (EL):

Jeg vil, inden jeg går i gang med min ordførertale, lige først kritisere den korte høringsfrist, som organisationerne har fået. At man udsender så væsentligt et lovforslag i juleferien med en høringsfrist til den 9. januar, det synes jeg simpelt hen ikke er rimeligt. Jeg kan simpelt hen ikke finde en eneste saglig begrundelse for, at man skulle have så kort en høringsfrist i organisationerne til at se på, hvad virkningerne egentlig vil være af det her forslag, så man kunne komme